

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

listopad 2012

6. ročník / 11. číslo

„Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (J 18,37b)

Milé sestry, milí bratři,

když jsem byl na gymnáziu, museli jsme se v rámci pomoci socialistickému hospodářství účastnit různých brigád, kdy jsme sklízeli chmel nebo sbírali brambory. Na jedné takové brigádě se mi dostala do ruky Bible. Začal jsem pěkně od první stránky stvořením, ale po nějaké době jsem knihu odložil, protože podrobné předpisy o obětování hrdliček, celopalných obětech a kožních chorobách tehdy patnáctiletého pubertáka příliš nezaujaly a knihu jsem s díky kamarádce vrátil. Ta mi řekla: Musíš začít Novým Zákonem. Tak jsem zkusil ten. Našel jsem tam sice řadu inspirujících myšlenek, ale nemohl jsem pořad najít slibované poselství lásky; byly to pasáže jako dnešní čtení, které mě činily ostražitým a vinulo se jimi jediné slovo: nenávisť. Máme skutečně tu “nenávidět svůj život”, jinde “nenávidět své rodiče”? Takže i napodruhé jsem knihu vrátil a trvalo dlouhá léta, než jsem se k ní vrátil.

V češtině má slovo nenávisť velice silný význam. Je jakýmsi extrémním protipólem lásky. Tak, jak usilovně přemýšlíme, jak potěšit člověka, kterého milujeme, jak mu být co nejbliž, právě tak ve chvíli, kdy někoho nenávidíme, přemýšlíme jen o tom, jak někomu uškodit a přejeme mu jen to špatné. Je to emoce, která nám přitom ubírá energii a někdy vede až k naší vlastní sebeztrouvce. Jestliže láska nás naplňuje, pak nenávisť nás vyprazdňuje. Jak jinak nazvat pocit, který vede lidi k tomu, aby se obložili výbušninami, nastoupili do nacpaného autobusu a zatáhli za šňůrku?

Ale při pozorném čtení zjistíme, že to nemá Ježíš v dnešním evangeliu na mysli. Když se nejdříve podíváme na řádky předcházející dnešnímu čtení, zjistíme, že se v prvé řadě obrací k Řekům, kteří se s ním setkávají a vykládá jim svůj budoucí úděl. Hovoří o tom, že se blíží hodina oslavení Syna člověka a vysvětluje, že pšeničné zrno musí padnout do země, zemřít a až pak může vydat svůj užitek. Příměr s pšeničným zrnem je přitom vhodným přirovnáním právě pro Řeky, pro které kult bohyně úrody byl jedním z nejrozšířenějších a zpráva o jejím uctívání byla známa v celém helenistickém světě Ježíšovy doby. V podobenství o zrně nejde však jen o předzvěst Spasitelovy smrti a Vzkříšení. Nejsme snad každý z nás zrnem, které má potenciál nést plody? Co je na obilném zrně pozoruhodné je to, že si svůj potenciál plodnosti udrží velmi dlouho, říká se, že dobře skladované zrno se může probudit i po dlouhých desítkách let. Člověk si tedy svůj duchovní potenciál nosí v sobě, někdy jej objeví již jako dítě, někdy v mládí, zrno jiných začne nést plody až ve zralejším věku. Důležité však je, že nikdy není pozdě. Další charakteristikou zrna je skutečnost, že zrno nenese svůj plod nikdy samo, bez vhodných podmínek a svého okolí. Potřebuje jednak půdu, jednak musí odumřít. Není tou půdou pro nás společenství Kristových následovníků, jeho církev? Není tím odumřením to, co jsme všichni zažili ve chvíli, kdy jsme se k církvi přihlásili a ona nás přijala do své náruče? V tu chvíli totiž jistým způsobem odumřel náš vztah ke světu venku, zjistili jsme, že pravý, opravdový život je skrytý někde docela jinde. A s tím poznáním se pak vracíme po každé bohoslužbě do onoho venkovního světa a snažíme se v něm vydat svůj užitek, i když pořád klopýtáme a nedaří se nám to tak, jak bychom chtěli.

A právě paralela s naším vlastním odumíráním vůči tomuto světu nám lépe umožní pochopit hloubku následujících Ježíšových slov o tom, že miluje-li kdo svůj život, ztratí jej, avšak kdo svůj život v tomto světě nenávidí, uchrání jej pro život věčný. Stojí za zmínku, že evangelium používá pro život, který nemáme milovat, protože jej můžeme ztratit, výraz ψυχή. Nemusíme se učit řecky na to, abychom ve slově ψυχή zaslechli slovní kmen, který dobře známe ze slov jako je psychologie nebo psychiatrie. A tyto vědy, jak víme, se zbývají naší duší, myšlením,

naším nitrem. Každý z nás máme svoji ψυχή, vlastní já odlišné od druhého – a upřímně z toho svého já často nemáme velkou radost, protože nás svazuje, žene tam, kam nechceme a je plné emocí a žádostivostí, které nedokážeme vždy ovládnout. A právě toto já má Ježíš na mysli, když hovoří o tom, že pokud je nade vše milujeme, vlastně je ztratíme. V dnešním světě, který udělal z jednotlivce pánaboha, který říká že všechno je relativní, nemůže tento hlas zaznít naléhavěji. Rodiče dnes často děti nevychovávali k disciplíně a pořádku, protože přeci je třeba rozvíjet jejich individualitu. Ve studiu už není potřeba zvládnout základní vědomosti, přeci prý stačí rozvíjet diskusní schopnosti individua. Proti těmto nesmyslům právě zde zní jasný hlas: nečiňte ze svého já míru všech věcí, ale naslouchejte mně a následujte mě, praví Pán. Protože budete-li utvářet své já jen podle svého, ztratíte ho.

A tam, kde se mluví o tom, že máme nenávidět, se objevuje slovo μισέω, jehož podstatou však není primitivní, vyprazdňující nenávisť, nýbrž uvážené upřednostnění jedné věci před druhou. Obě dvě věci můžeme mít přitom svým způsobem rádi, ale musíme mít jasno v tom, která má vyšší hodnotu a která musí v nutném případě ustoupit do pozadí. A pokud to dokážeme, čeká nás onen věčný život, kde už evangelium nemluví o ψυχή, neslibuje nám jako odměnu nějaké věčné já, ale používá slovo pro skutečný život ζωή, které zahrnuje plnost fyzického i duchovního života. Života v Kristu Ježíši, který je něčím docela jiným než naše pyšné, opuštěné, od jiných lidí i od Boha izolované já.

Evangelium nás tedy slovy o nenávisti k životu nenabádá v lepším případě k přehnanému asketismu, v horším případě k neúctě k životu a dávání ho všanc, ale k uspořádání si životních hodnot a k opuštění myšlenky o vlastní sebestřednosti. "Budete-li mne poslouchat více než hlas svého malého namyšleného já, jen tehdy budete žít život v jeho plnosti." I tak by se daly dnešní verše přeložit.

Až tedy budeme číst v Písmu slova o tom, že máme něco nebo někoho nenávidět, neodkládejme Biblii tak, jako já tehdy na bramborové brigádě v JZD. U toho, kdo je ztělesněním lásky, totiž skutečná nenávisť nemá místo.

Květoslav Tomáš Krejčí, místopředseda synodní rady

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ - eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ - eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Událo se

28. října se v Roudnici nad Labem konala Modlitba za domov.

Kalendárium

Každé pondělí v 18 hodin – setkání nad Biblií v Communii.

6.11. (úterý) od 19,00 v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 se bude konat filmový klub, film: Noc nevěsty, režie: Karel Kachyňa.

13.11. (úterý) od 19,00 – Biblická hodina v Communii.

14.11. (středa) od 17,00 – Tvůrčí psaní v Communii.

18.11. (neděle) od 14,30 – předvánoční Keramická dílna pro děti v Communii,
téma: Andělci.

20.11. (úterý) od 19,00 – Starokatolická specifika v Communii.

24.11. (sobota) od 10,00 – Keramická dílna – glazování v Communii.

25.11. (neděle) od 17,00 – Dětská bohoslužba v Communii.

Narozeniny v listopadu slaví:

Michal Merhaut, Robert Hula, Daria Veselá, Nina Šebestová, Marcel Čížek, Jaroslava Kněžů, František Zeman, Martin Kováč.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

1.11. – Slavnost Všech svatých

Zj 7, 2-4.9-14

Ž 24

1J 3, 1-3

Mt 5, 1-12a

*Svatý, věčný Bože,
přijal jsi nás do společenství svých svatých,
kteří na všech místech a v každém čase velebí tvé jméno.
Dej, ať s vděčností poznáváme,
že jsme částí nekonečných sborů věřících,
že nás s nimi spojuje jediná víra v tebe a také radost,
že tě jednou spolu s nimi uvidíme tváří v tvář.*

2.11. – Památka zesnulých

Mdr 3, 1-9

Ž 116

Ř 8, 14-23

Mt 25, 31-46

*Bože všeho života,
věříme a vyznáváme,
že jsi svého Syna vzkřísil z mrtvých jako prvního.
Posiluj naši naději,
že vzkřísíš k věčnému životu
i naše sestry a bratry stejně jako nás,
a že se u tebe všichni znovu setkáme.*

4.11. – 31. neděle v mezidobí

Rt 1, 1-18

Ž 146

Žd 9, 11-14

Mk 12, 28-34

*Svatý Bože,
ty jsi svá přikázání lásky vložil do našich srdcí.
Dej, ať je vnímáme
a ve svém životě se podle nich řídíme,
abychom byli blízko tvému království.
O to prosíme tebe,
Otce našeho Pána Ježíše Krista,
který s tebou a s Duchem svatým
žije a život tvoří na věky.*

11.11. - 32. neděle v mezidobí

1 Kr 17, 8-16

Ž 146

Žd 9, 24-28

Mk 12, 38-44

*Milosrdný Bože,
před tebou není nikdo malý a zbytečný.
Jsi blízko všem, kdo trpí nouzí a jsou utiskováni.
Pomoz nám, abychom se navzájem o všechno dělili
a ujímali se slabých,
abychom tak dál předávali dar tvé lásky.*

18.11. – 33. neděle v mezidobí

Da 12, 1-3

Ž 16

Žd 10, 11-14

Mk 13, 1-8

*Bože, náš stvořiteli,
u Tebe je možné víc, než si dokážeme představit.
Tvé životodárné Slovo nikdy nepomine,
stejně jako zákon lásky, který jsi vepsal do našich srdcí.
Dej, ať kráčíme vstříc tvému Synu s důvěrou a radostí,
dokud opět nepřijde ve slávě.
On, který v jednotě Duchů svatého
s tebou žije a působí na věky věků.*

25.11. – Slavnost Ježíše Krista Krále

Da 7, 9-10.13-14

Ž 93

Zj 1, 4b-8

J 18, 33-37

*Bože, náš Otče,
tvůj Syn povýšený ke tvé pravici,
je alfou a omegou, začátkem a koncem.
Zažeň všechny ničivé síly,
vyved' nás z temnoty
a doved' nás do svého království spravedlnosti, lásky a pokoje.
Skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho bratra,
který s tebou a s Duchem svatým
žije a působí na věky věků.*

Farní vyúčtování za měsíc říjen 2012

Příjmy:

sbírky rotunda:	1.059,-
sbírky sv. Vavřinec:	416,-
dar:	1.250,-
příspěvky:	1.200,-

CELKEM: 3.925,-

Výdaje:

květiny:	682,-
telefon:	1.084,-
šití ornátu:	2.000,-

CELKEM: 3.766,-

ROZDÍL: + 159,-

Stav účtu k 31.10.2012:	786.393,-
Stav pokladny:	33.645,-
CELKEM:	820.038,-

Křížovatka – měsíčník. Vydává Farní obec starokatolické církve v Praze.

Vydáno : 1.11.2012. Neprodejné.

Kontakt: Na Bateriích 27, 162 00 Praha 6; email: stkat@starokatolici.cz; <http://praha.starokatolici.cz>

© 2012